

ALEX BANAYAN

**CEA DE-A
TREIA
USA**

**Mentalitatea
succesului**

Traducere din limba engleză de
Ianina Marinescu

Editura Paralela 45

Cuprins

PASUL 1

IEȘI DIN RÂND

CAPITOLUL 1. Cu ochii în tavan	15
CAPITOLUL 2. Prețul corect	23
CAPITOLUL 3. Debaraua lui Harry Potter	37

PASUL 2

IA-O LA FUGĂ

CAPITOLUL 4. Jocul lui Spielberg	47
CAPITOLUL 5. Ghemuit în baie	57
CAPITOLUL 6. În ritmul lui Qi	69
CAPITOLUL 7. Rezervorul ascuns	77

PASUL 3

GĂSEȘTE OMUL DE LEGĂTURĂ

CAPITOLUL 8. Mentorul ideal	87
--	----

CAPITOLUL 9. Regulile	95
CAPITOLUL 10. Doar cei aventuroși au parte de aventură . .	106
CAPITOLUL 11. Ia mai mult decât poți duce	113
CAPITOLUL 12. Așa se fac afacerile	119
CAPITOLUL 13. O viață la puterea X	123
CAPITOLUL 14. Lista cu dorințe de evitat	131
CAPITOLUL 15. Nu poți bate Amazon cu propria sa strategie	142
CAPITOLUL 16. Nimeni nu mi-o cere niciodată	151
CAPITOLUL 17. Totul e gri	160

PASUL 4

TÂRĂȘTE-TE PRIN NOROI

CAPITOLUL 18. Aleluia!	169
CAPITOLUL 19. Bunicul Warren	176
CAPITOLUL 20. Motelul 6	183
CAPITOLUL 21. Pupă broaște	196
CAPITOLUL 22. Întâlnirea acționarilor	203
CAPITOLUL 23. DOMNULE KIING!	219
CAPITOLUL 24. Ultima încercare	230

PASUL 5

INTRĂ PE A TREIA UȘĂ

CAPITOLUL 25. Sfântul Graal: Partea I	239
CAPITOLUL 26. Sfântul Graal: Partea a II-a	247
CAPITOLUL 27. Cea de-a treia ușă	259
CAPITOLUL 28. Redefinirea succesului	268

CAPITOLUL 29. Fă practică toată viața	274
CAPITOLUL 30. Meniți să se întâlnească	281
CAPITOLUL 31. Transformarea întunericului în lumină	287
CAPITOLUL 32. De vorbă cu moartea	296
CAPITOLUL 33. Impostorul	306
CAPITOLUL 34. Darul cel mai de preț	316
CAPITOLUL 35. M-am prins în horă	324
MULȚUMIRI	339
DESPRE AUTOR	353

EDITURA PARALELA 45

PASUL 1

IEȘI DIN RÂND

EDITURA PARALELA 45

Viață, afaceri, succes... toate acestea sunt asemenea unui club de noapte.

Întotdeauna sunt trei feluri de-a intra într-un club.

E prima ușă: intrarea principală, în fața căreia e o coadă până după colț și unde așteaptă 99% dintre oameni, în speranța că vor reuși să intre.

Apoi e a doua ușă: intrarea pentru VIP-uri, pe acolo se strecoară înăuntru miliardarii, celebritățile și privilegiații sorții.

Ce nu-ți spune nimeni este că întotdeauna – întotdeauna! – mai există și... cea de-a treia ușă. Dar ca să intri pe-acolo trebuie să ieși din rând, să o iei prin spate, să bați la ușă de o sută de ori, să întredeschizi fereastra, să te furișezi prin bucătărie – căci există întotdeauna o intrare!

Fie că vorbim de felul în care Bill Gates a reușit să vândă primul său software sau de acela în care Steven Spielberg a devenit cel mai tânăr regizor din istoria Hollywoodului, și unul, și celălalt au intrat pe... cea de-a treia ușă.

CAPITOLUL 1

Cu ochii în tavan

Pe aici, te rog...

Am traversat pardoseala de marmură dintr-o parte în alta, am cotit și am intrat într-o încăpere cu ferestre mari și luminoase, înalte până în tavan. Departe, în micul golf care se vedea jos, pluteau bărci de agrement, valurile clipeceau delicat, iar soarele amiezii se reflecta din docuri, umplând antecamera cu o lumină vie, cerească. Am urmat-o pe secretară de-a lungul unui culoar. Birourile acelea aveau canapele cu cele mai plușate perne pe care le văzusem vreodată. Lingurițele serviciului de cafea sclipeau într-un fel cum nu mai văzusem lingurițe sclipind până atunci. Masa din sala de ședințe arăta ca sculptată de Michelangelo însuși. Am intrat într-un coridor lung, căptușit de-o parte și de alta cu sute de cărți.

— Le-a citit pe toate, mi-a spus secretara.

Macroeconomie. Informatică. Inteligență artificială. Eradicarea poliomielitei. Secretara a scos din raft o carte despre reciclarea fecalelor și mi-a pus-o în brațe. Am răsfoit-o cu palmele transpirate. Pe aproape fiecare pagină erau sublinieri și adnotări. Nu mi-am

CEA DE-A TREIA UȘĂ

putut reține un zâmbet – însemnările păreau mâzgălite de un copil de clasa a cincea.

Am mers mai departe pe coridor până când secretara mi-a spus să aștept. Am rămas pe loc, nemișcat, uitându-mă la ușa înaltă, din sticlă mată. A trebuit să-mi înfrânez gestul de a o atinge ca să văd cât era de groasă. Cât timp am așteptat, m-am gândit la toate lucrurile care m-au adus până acolo – eșarfa roșie, toaleta din San Francisco, pantoful trimis în Omaha, gândacul de bucătărie din Motelul 6 și la...

Atunci s-a deschis ușa.

— Alex, Bill te așteaptă.

Și iată-l acolo, în fața mea, nepieptănat, cu cămașa băgată neglijent în pantaloni, sorbind dintr-o cutie de Cola fără zahăr. Am așteptat să-mi iasă ceva din gură, dar n-a ieșit nimic.

— Salut, mi-a spus Bill Gates, zâmbind și ridicând din sprâncene. Intra...

TREI ANI MAI DEVREME, ANUL ÎNTÂI DE FACULTATE, ÎN CAMERA DE CĂMIN

M-am răsucit în pat pe partea cealaltă. Pe birou era un morman de cărți de biologie – parcă mă priveau. Știam că trebuia să învăț, dar cu cât mai mult mă uitam la cărți, cu atât îmi venea să-mi trag pătura peste cap.

M-am răsucit pe dreapta. Deasupra capului aveam un afiș cu echipa de fotbal american a Universității din California de Sud. Când îl lipisem acolo avea culorile atât de vii! Acum aproape că nu se distingea de zugrăveala peretelui.

M-am întors pe spate și mi-am pironit ochii în tavanul mut.

Ce naiba e în neregulă cu mine?

De când mă știam, planul meu fusese să devin medic. E ceva de la sine înțeles când ești fiul unor imigranți persani de origine evreiască în Statele Unite. Practic, când am ieșit din pântecul mamei, pe spatele meu era ștanțat cuvântul DOCTOR. În clasa a treia, de Halloween, m-am dus la școală în halat alb. Eram genul acela de copil.

La școală, n-am fost niciodată cel mai deștept elev, dar învățam cu consecvență. Adică luam în mod constant note de opt și citeam susținut rezumatele operelor importante. Ca să compensez faptul că nu eram un elev de nota zece pe linie, am știut tot timpul încotro mă îndrept. În liceu n-am făcut decât „să bifez“ – am făcut voluntariat la un spital, am luat opționale de științele naturii, am fost obsedat de testele naționale. Dar eram prea ocupat să rămân pe linia de plutire ca să mai am timp să mă întreb pentru cine bifam toate cerințele astea. Când am început facultatea, nu-mi închipuiam că după numai o lună aveam să apăs butonul de amânare a alarmei de patru, cinci ori în fiecare dimineață, nu pentru că eram obosit, ci pentru că eram plictisit. Totuși, am continuat să mă târăsc la facultate, bifând cursurile de pregătire pentru medicină, simțindu-mă ca o oaie în turmă.

Și așa am ajuns aici: întins în pat, cu ochii în tavan. Venisem la facultate în căutarea răspunsurilor, dar m-am ales cu și mai multe întrebări. *De fapt, ce mă interesează pe mine mai precis? În ce vreau să mă specializez? Ce vreau să fac în viață?*

M-am sucit iar pe partea cealaltă. Cărțile de biologie erau ca niște Dementori care sugeau viața din mine. Cu cât mă îngrozea mai tare ideea de a le deschide, cu atât mă gândeam mai mult la părinții mei – fugind prin aeroportul din Teheran, plecând în Statele Unite ca refugiați, sacrificând totul pentru educația mea.

Când am primit scrisoarea prin care eram anunțat că fusesem admis la USC, mama mi-a spus că nu pot urma cursurile acelei universități pentru că nu ne permitem. Chiar dacă familia mea nu era săracă și crescusem în Beverly Hills, duceam, ca multe alte familii, o viață dublă. Locuiam într-un cartier frumos, dar, ca să poată plăti facturile, părinții mei au fost nevoiți să facă o dublă ipotecă pe casă. Ne duceam în vacanțe, dar din când în când vedeam somații în ușă cum că urmează să ni se oprească gazele pentru neplată. Mama n-a fost de acord să merg la USC decât după ce, cu o zi înainte de termenul-limită de înscriere, tata a discutat toată noaptea cu ea și, cu lacrimi în ochi, i-a spus că va face orice era necesar ca s-o scoatem la capăt.

Așa îl răsplăteam eu acum? Zăcând în pat, cu pătura trasă peste cap?

M-am uitat în partea cealaltă a camerei. Ricky, colegul meu de cameră, era așezat la un birouaș de lemn și își făcea temele, debitând cifre ca o casă de marcat. Scârțâitul creionului său pe hârtie mi se părea că-și bate joc de mine. Ricky avea drumul său. Mi-aș fi dorit să am și eu drumul meu. Dar n-aveam decât tavanul mut în fața ochilor.

Apoi m-am gândit la tipul pe care îl întâlнисem cu un weekend în urmă. Absolvise facultatea de matematică cu un an înainte. Și el stătuse la un birou la fel ca Ricky, debitând cifre la fel ca el, iar acum vindea înghețată la câțiva kilometri de campus. Începeam să înțeleg că o diplomă de licență nu mai prezenta nicio garanție.

Am întors privirea spre manuale. *Ultimul lucru din lume pe care vreau să-l fac e să învăț.*

M-am întors pe spate. *Dar părinții mei au sacrificat totul ca să n-am altceva de făcut decât să învăț.*

Tavanul rămânea mut.

M-am întors pe burtă și mi-am înfundat fața în pernă.

*

A doua zi dimineată m-am târât până la bibliotecă, cu cărțile de biologie sub braț. Dar oricât am încercat să învăț, bateriile mele interne au rămas descărcate. Aveam nevoie de un imbold, de ceva care să mă inspire. Așa că m-am ridicat de la masa de studiu și m-am plimbat printre rafturile cu biografii, din care am scos o carte despre Bill Gates. Mă gândeam că dacă aș citi despre o persoană de succes ca Gates, aș aprinde o scânteie în mine. Și scânteia s-a aprins – dar nu așa cum mă așteptam.

Omul acela a pus bazele companiei sale când era de vârsta mea, a făcut-o să devină cea mai valoroasă corporație din lume, a revoluționat o industrie, a devenit cel mai bogat om în viață, iar apoi s-a retras din funcția de director general al companiei Microsoft ca să devină cel mai generos filantrop de pe pământ. Când mă gândeam la tot ce realizase Bill Gates, aveam impresia că sunt la poalele Everestului și că-i privesc crestele. Singura mea întrebare era: *Cum a făcut primii pași pe munte?*

Imediat după aceea m-am pomenit răsfoind, una după alta, biografii ale oamenilor de succes. Steven Spielberg a urcat Everestul regiei de film, dar cum a făcut-o? Cum a reușit un puști respins de facultatea de regie să devină cel mai tânăr mare regizor din istoria Hollywoodului? Cum a reușit Lady Gaga, pe când avea nouăsprezece ani și servea la mese în New York, să obțină primul ei contract cu o casă de discuri?

M-am întors iar și iar la bibliotecă, căutând cartea care să-mi dea răspunsuri la aceste întrebări. Dar, câteva săptămâni mai târziu, tot cu mâna goală eram. Nu exista nicio carte care să vorbească despre etapa de viață în care eram. Când nu-i cunoștea nimeni, când nimeni nu s-ar fi întâlnit cu ei, cum au reușit acești oameni să facă primul lor pas în carieră? Și-atunci mi-a venit exact ideea

naivă care i-ar da prin cap unui puști de optsprezece ani: *Păi, dacă n-a scris nimeni cartea pe care vreau să o citesc, de ce să n-o scriu chiar eu?*

Era o idee tâmpită. Nu eram în stare să scriu nici măcar un referat fără să nu fie pe jumătate înroșit de corecturi. Am hotărât să nu fac așa ceva.

Dar timpul trecea și ideea asta nu-mi dădea pace. Ce mă interesa pe mine nu era atât să scriu o carte, cât să pornesc într-o „misiune” – într-o expediție de descoperire a răspunsurilor. Mă gândeam că, de-aș fi putut discuta eu însumi cu Bill Gates, în mod cert i-aș fi smuls cel mai de preț sfat.

Le-am împărtășit ideea asta prietenilor mei și așa am aflat că nu eram singurul care se holba la tavan. Și ei mureau să afle răspunsurile astea. *Ce-ar fi dacă aș porni în această misiune în numele nostru, al tuturor?* De ce să nu-l sun pe Bill Gates, pur și simplu, și să-i iau un interviu, apoi să dau de urma altor personalități, să scriu o carte despre ce-aș fi descoperit și să o pun la dispoziția generației mele?

Mi-am dat seama că cel mai greu lucru era să fac rost de banii necesari. Ca să le iau interviuri tuturor acestor oameni, trebuia să călătoresc, iar asta avea să coste bani – bani pe care nu-i aveam. Eram strivit de plata taxelor de școlarizare și nu-mi mai rămăsese niciun ban din cei primiți la Bar Mitzvah. * Trebuia să existe o altă cale.

Cu două seri înainte de ultimele examene din primul semestru eram din nou la bibliotecă, când am făcut o pauză ca să mă mai uit pe Facebook. Atunci am văzut postarea unui prieten despre niște bilete gratuite la *Prețul corect*. Emisiunea-concurs era filmată la doar câțiva kilometri de campusul universitar. *Prețul*

---

* Ceremonie religioasă evreiască de trecere spre maturitate. (N. red.)

CU OCHII ÎN TAVAN

corect e una dintre emisiunile la care mă uitam în copilărie, când eram bolnav și nu mă duceam la școală. Membrii audienței sunt chemați pe scenă să devină concurenți, le este arătat un premiu și cine ghicește prețul cel mai apropiat de prețul real, dar fără să-l depășească, câștigă. Până atunci nu văzusem niciodată un episod de la cap la coadă, dar cât de greu putea să fie?

Ce-ar fi dacă... ce-ar fi dacă aș participa la emisiune ca să fac rost de niște bani cu care să-mi finanțez misiunea?

Era o absurditate. Emisiunea se filma a doua zi dimineață. Trebuia să învăț pentru examenele finale. Dar nu-mi puteam scoate din minte gândul ăsta. Ca să-mi demonstrez mie însumi că era o idee foarte proastă, mi-am deschis agenda și am făcut o listă cu ce s-ar fi putut întâmpla în cel mai bun caz și în cel mai rău caz.

ÎN CEL MAI RĂU CAZ

1. Pic examenele.
2. Ratez șansa de a intra la facultatea de medicină.
3. Mama o să mă urască.
4. Nu... Mama o să măucidă.
5. O să arăt gras la televizor.
6. Toată lumea o să râdă de mine.
7. Nici măcar n-o să ajung pe scenă.

ÎN CEL MAI BUN CAZ

1. O să câștig destui bani ca să-mi finanțez misiunea.

Am căutat pe internet cum să calculez probabilitatea de a câștiga. Din trei sute de oameni aflați în public numai unul câștigă. Am făcut calculele pe telefon: probabilitatea era de 0,3%.

Vedeți, de-asta nu-mi place mie matematica!

M-am uitat la procentul acela de 0,3% afișat pe ecranul telefonului, apoi la teancul de cărți de biologie de pe birou. Dar în minte

CEA DE-A TREIA UȘĂ

n-aveam decât un singur gând: *Dar dacă...?* Aveam impresia că cineva petrecuse o funie împrejurul meu și mă trăgea încetișor.

Am hotărât să fac singurul lucru rațional: să învăț.

Dar nu pentru examenele finale. Am învățat șmecheriile care să mă ajute să ajung la *Prețul corect*.

EDITURA PARALELA 45

CAPITOLUL 2

Prețul corect

Oricine s-a uitat vreodată la *Prețul corect* măcar 30 de secunde și l-a auzit pe prezentator spunând „VINO PE SCENĂ!“ știe că acei concurenți sunt îmbrăcați pestrîș și au personalități exuberante, care dau bine la televizor. Urmărind emisiunea, ai zice că respectivii concurenți sunt selectați la întâmplare – dar pe la patru dimineața, căutând pe Google „cum să ajungi la *Prețul corect*“, am descoperit că alegerea concurenților nu era nici pe departe aleatorie. Un producător stă de vorbă cu fiecare om din public și îi alege pe cei mai nonconformiști. Dacă producătorului îi place de tine, îți trece numele pe o listă, pe care i-o dă altui producător sub acoperire care te observă de la distanță. Dacă producătorul sub acoperire face un semn în dreptul numelui tău, ești chemat pe scenă. Aici nu e vorba de noroc, ci de metodă.

A doua zi dimineață, am deschis larg ușile dulapului și m-am îmbrăcat cu o cămașă de un roșu-aprins, mi-am luat o geacă mare,

matlasată și niște ochelari de un galben-fosforescent. Arătam ca un tucan durduliu. *Perfect*. Până la studiourile CBS am mers cu mașina, am parcat și m-am apropiat de masa unde se făceau înscriserile. Neputând să-mi dau seama cine era producătorul sub acoperire, am presupus că putea fi oricine. M-am îmbrățișat cu agenții de pază, am dansat cu oamenii de serviciu, am flirtat cu doamnele în vârstă – ba chiar am făcut și câteva mișcări de *break-dance*, iar eu habar n-am să dansez *break-dance*.

Am ajuns la coadă împreună cu alți membri ai publicului, trecând prin labirintul de balustrade mobile din fața studioului. Coada a tot avansat până când aproape că-mi venise rândul să fiu interviuat. *Iată-l și pe omul meu*. În noaptea anterioară petrecusem ore în șir căutând informații despre el. Îl chema Stan și era producătorul responsabil cu selecția concurenților. Știam de unde era, unde făcuse școala – și că se folosea de un clipboard, pe care nu-l ținea el, ci asistenta sa, care stătea pe un scaun în spatele lui. Când Stan selecta un concurent, se întorcea spre ea, îi făcea cu ochiul, iar ea nota numele persoanei.

Un plasator a făcut un semn și zece dintre noi am făcut un pas în față. Stan era la trei metri de mine și trecea de la o persoană la alta. „Cum te cheamă? De unde ești? Cu ce te ocupi?” Mișcărilor lui aveau un ritm anume. Oficial, Stan era producător; în ochii mei însă era omul-cheie. Dacă numele meu nu ajungea pe lista lui, nu ajungeam în emisiune. Omul-cheie era acum chiar în fața mea.

— Salut, mă numesc Alex, sunt din Los Angeles și mă pregătesc să intru la medicină, la USC!

— La medicină? Probabil că ești tot timpul cu nasul în cărți. Când ai timp să te uiți la *Prețul corect*?

— La... ce? A! Aici am nimerit?

N-a schițat niciun zâmbet, nici măcar de milă.

Trebuia să-mi îndrept greșeala. Citisem într-o carte despre afaceri că raporturile între persoane se stabilesc mai rapid prin contact fizic. Mi-a venit o idee.

Trebuia să-l ating pe Stan.

— Stan, Stan, ia vino puțin! Vreau să avem salutul nostru secret!

Stan și-a dat ochii peste cap.

— Hai, Stan!

A făcut un pas înainte și am bătut palma.

— Băi fratele meu, habar n-ai cum se face, i-am spus. Câți ani ai?

Stan a râs în barbă, iar eu i-am arătat cum să dea tare și apoi să ridice mâna în sus. A râs ceva mai tare, mi-a urat succes și s-a îndepărtat. Nu i-a tras cu ochiul asistentei și nici ea nu a notat nimic pe lista de pe clipboard. Și, uite-așa, misiunea mea se termina înainte să înceapă.

A fost unul dintre momentele acelea în care îți vezi visul cu ochii, aproape că-l poți atinge și-apoi deodată dispăre, și se scurge printre degete ca nisipul. Și ce-i mai rău e că, dacă ți s-ar mai da o șansă, știi că ai putea pune mâna pe el. Nu știu ce m-a apucat, dar am început să strig din toți rărunchii.

— STAN! STAAAAN!

Toată lumea a întors capul ca la comandă.

— STAAAAAAAAN! Vino înapoi!

Stan s-a întors grăbit și, clătinând încet din cap, m-a privit cu o expresie care părea să spună „acum ce mai vrei, băiete?”

— Ăă... ăă...

L-am privit de sus până jos: purta o helancă neagră, blugi și o eșarfă simplă. Nu știam ce să spun.

— Ăă... ăă... EȘARFA TA!

Stan a mijit ochii. Acum *chiar* că nu mai știam ce să spun.

Am inspirat adânc, l-am privit cu toată intensitatea de care eram în stare și i-am zis:

— STAN, SUNT UN AVID COLECȚIONAR DE EȘARFE, ÎN CAMERA MEA DE CĂMIN AM 362 DE EȘARFE, DAR MODELUL ĂSTA ÎMI LIPSEȘTE! *DE UNDE AI LUAT-O?*

Tensiunea s-a spulberat, iar Stan a izbucnit în râs. Părea să-și dea seama ce fac, de fapt, și nu râdea de ceea ce spuneam, ci de motivul care mă făcea să spun asemenea lucruri.

— Păi, în cazul ăsta, ți-o fac cadou! a glumit el, scoțând-o de la gât și oferindu-mi-o.

— Nu, nu, nu, am spus. Nu vreau decât să-mi spui de unde ai luat-o.

Mi-a zâmbit și s-a întors către asistenta lui. Ea a notat ceva în listă.

*

Eram în fața ușilor studioului, așteptând să se deschidă. Pe lângă mine a trecut o femeie tânără și am observat că se tot uita în stânga și-n dreapta, la ecusoanele celor prezenți. Din buzunarul de la spate i se ițea un ecuson laminat. Probabil că era producătoarea sub acoperire.

Când ni s-au întâlnit privirile, m-am strâmbat la ea și i-am trimis niște bezele. A început să râdă. Apoi am făcut aspersorul* – o mișcare de dans din anii '80 –, iar ea a râs și mai tare. S-a uitat la ecusonul meu, a scos o bucată de hârtie din buzunar și și-a notat ceva.

---

* Mișcare de dans în care dansatorul își pune o mână pe ceafă și mișcă celălalt braț înainte și înapoi, învârtindu-se în același timp, asemenea unui aspersor. (*N. red.*)

PREȚUL CORECT

Ar fi trebuit să mă simt în al nouălea cer, dar atunci mi-a picat fisa că, deși nu dormisem toată noaptea, gândindu-mă cum să ajung în emisiune, încă nu știam cum să câștig. Mi-am scos telefonul și am căutat pe Google „cum câștigi la *Prețul corect*“. Treizeci de secunde mai târziu, un agent de pază mi-a luat telefonul din mână.

Uitându-mă în jur, am văzut că agenții de pază luau telefoanele tuturor. După ce am trecut de detectorul de metale, m-am trântit pe o bancă. Fără telefon mă simțeam dezarmat. O femeie în vârstă, căruntă, care stătea lângă mine, m-a întrebat ce mă supără.

— Știi că o să vi se pară o prostie, i-am spus, însă ideea mea era să particip la emisiunea asta ca să câștig niște bani cu care să-mi finanțez visul. Dar eu n-am văzut niciodată emisiunea asta de la cap la coadă, iar acum mi-au luat telefonul și nu mai am nicio modalitate prin care să aflu cum se desfășoară, de fapt, și...

— Vai, dragule, mi-a spus ea, ciupindu-mă de obraz, eu urmăresc emisiunea asta de 40 de ani.

I-am cerut sfaturi.

— Scumpete, semenii cu nepotul meu.

S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Licitează mai puțin. Întotdeauna.

Mi-a explicat că, dacă licitezi fie și numai cu un dolar peste prețul corect, pierzi. Dar dacă licitezi mai puțin, chiar și cu 10.000 de dolari, tot mai ai o șansă. În timp ce-mi vorbea, aveam impresia că în mintea mea se descarcau zeci de ani de experiență. Și-atunci mi s-a aprins beculețul.

I-am mulțumit, m-am întors spre tipul din stânga și i-am zis:

— Salut, numele meu e Alex, am optsprezece ani și n-am văzut niciodată emisiunea asta de la cap la coadă. Ai vreun sfat pentru mine?

CEA DE-A TREIA UȘĂ

Apoi am abordat pe altcineva. Apoi un grup de persoane. Am trecut prin mulțime și am stat de vorbă cu aproape jumătate dintre oamenii adunați acolo, profitând de înțelepciunea lor.

În sfârșit s-au deschis ușile studioului. Abia intrat, am simțit mirosul ca de anii '70. Pereții erau acoperiți de sus până jos cu draperii galbene și turcoaz. Lumini aurii și verzi dansau intermitent printre ele. Pe peretele din fund erau pictate niște flori psihedelice. Nu lipsea decât stroboscopul.

Când a început să se audă tema muzicală a emisiunii, m-am așezat. Am îndesat geaca și ochelarii de soare galbeni sub scaun. La naiba cu tucanul – era timpul pentru treburi serioase!

Dacă a existat vreodată un moment potrivit să mă rog, atunci acela a fost. Am lăsat capul în jos, am închis ochii și mi-am pus o mână peste față. Apoi, de deasupra, am auzit o voce profundă și bubuitoare, care vorbea lungind fiecare silabă. Se auzea din ce în ce mai tare. Dar nu era Dumnezeu. Era dumnezeul televiziunii.

— AAACUUM, DIN STUDIOUL BOB BARKER AL CBS DIN HOLLYWOOD, PREȚUL CORECT!... IATĂ ȘI GAZDA DUMNEAVOASTRĂ, DREW CAREY!

Dumnezeul televiziunii i-a chemat în scenă pe primii patru concurenți. N-am fost chemat la prima strigare, nici la a doua, nici la a treia, dar la a patra, am simțit că vine. M-am tras ceva mai în față pe scaun și... iar n-am fost ales.

Cei patru concurenți se postaseră la pupitrele lor luminoase. O femeie în blugi de mămică a câștigat prima rundă și a trecut în runda-bonus. După patru minute de la începerea emisiunii, a fost chemat un al cincilea concurent pentru a ocupa pupitrul lăsat liber de tipa în blugi de mămică.

— ALEX BANAYAN, VINO PE SCENĂ!